

Sygnatura akt VI U 786/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lutego 2016 roku

sprawy z odwołania W. B.

od decyzji z dnia 17 września 2015 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 17 września 2015 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje W. B. prawo do emerytury od 1 lipca 2015 roku,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz ubezpieczonego 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 786/15 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił W. B. prawa do emerytury.

Ubezpieczony W. B. wniósł odwołanie od tej decyzji, wskazując, iż jest niesłuszna.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że pomimo udokumentowania 25 letniego stażu ubezpieczeniowego, wnioskodawca nie wykazał wymaganego 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. urodził się (...) Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy uznał, że dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący łącznie 26 lat, 6 miesięcy i 23 dni, w tym okres 3 lat, 6 miesięcy i 6 dni pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 7 lipca 2015 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 17 września 2015 r. pozwany odmówił przyznania prawa do emerytury z powodu nieudowodnienia 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Pozwany nie uwzględnił skarżącemu okresu zatrudnienia od 19 sierpnia 1974 r. do 31 stycznia 1995 r. w (...) w R., do okresu pracy w warunkach szczególnych.

(bezsporne)

W okresie od 4 grudnia 1980 r. do 10 lutego 1981 r. W. B. odbył kurs palaczy kotłów centralnego ogrzewania zorganizowany przez Zakład (...) w S..

W spornym okresie ubezpieczony pracował w (...) w R. jako pomocnik murarza, murarz, robotnik budowlany, robotnik magazynowy, dozorca na budowie, zaś od 16 października 1981 r. do 30 kwietnia 1982 r. (6 miesięcy i 16 dni) i od 15 października 1982 r. do 31 stycznia 1995 r. (12 lat, 3 miesiące i 17 dni) wyłącznie jako palacz, w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował przy obsłudze żeliwnych, parowych pieców, których zadaniem było grzanie wody, wytwarzanie pary i ogrzewanie grzejników. Musiał sprawdzać i uzupełniać stan wody, oczyszczać palenisko i popielnik z popiołu i żużla, oczyszczać płomieniówki, rozpalać kocioł stosując drewno, węgiel lub koks. Materiały do palenia łądował łopatą. Pracował w systemie 3 zmianowym zarówno w sezonie zimowym jak i letnim. Na jednej zmianie był jeden palacz. W sezonie letnim grzał wodę i suszył drewno w komorach, które ogrzewane były parą z kotłowni. Na terenie zakładu znajdowały się dwie kotłownie, które ogrzewały biurowiec i halę (piece parowo – wodne) oraz budynki mieszkalne (piece wodne). Piece nie były wygaszane, pracowały w trybie ciągłym. Panowały ciężkie warunki, było duże zapylenie. W sezonie zimowym do pracy w kotłowni kierowani byli także inni pracownicy zakładu.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony posiada staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący 16 lat, 4 miesiące i 9 dni.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego: świadectwo pracy k. 8 t. I a.r., decyzja t. II a.r.

akta osobowe k. 17

zeznania ubezpieczonego W. B. k. 21-21v

zeznania świadka S. B. k. 21v

zeznania świadka R. F. k. 21v

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748; dalej jako ustawa) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym artykułem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.. w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako rozporządzenie). Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie może uprawniać do emerytury wcześniejszej, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z treści przytoczonych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III UK 92/11).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazał się tylko okres zatrudnienia ubezpieczonego w szczególnych warunkach. Warunek posiadania 25 letniego stażu ubezpieczeniowego na dzień wejścia w życie ustawy oraz nie przynależenie do OFE nie były kwestionowane.

Na okoliczność pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, Sąd przesłuchał ubezpieczonego, jak i zawnioskowanych przez niego świadków oraz dokonał analizy dokumentacji ubezpieczonego zawartej w aktach osobowych skarżącego. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdziła wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach co najmniej w okresie od 16 października 1981 r. do 30 kwietnia 1982 r. (6 miesięcy i 16 dni) i od 15 października 1982 r. do 31 stycznia 1995 r. (12 lat, 3 miesiące i 17 dni) jako palacza (wykaz A rozporządzenia, Dział XIV, poz. 1 - prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego). Jedynym dokumentem wskazującym, że 1982 r. ubezpieczony wykonywał inną pracę niż palacza (pracę dozorcę na budowie) jest angaż z dnia 10 maja 1982 r., z którego wynika, że w okresie letnim, tj. od 1 maja 1982 r. powierzono mu obowiązki dozorcę na budowie, przyznając wynagrodzenie według kat. I zaszeregowania – 18,50 zł za godzinę. Jednocześnie z dokumentu tego wynika, że w okresie grzewczym zimowym od 15 października 1981 r. do 30 kwietnia 1982 r. skarżący, wykonywał obowiązki palacza i otrzymywał wynagrodzenie w stawce 23,00 zł za godzinę (kat. V zaszeregowania). Treść tego dokumentu nie pozwalała na ustalenie, iż w sezonie letnim 1982 r. wnioskodawca wykonywał pracę palacza. Niemniej jednak mając na względzie zeznania świadków, ubezpieczonego, treść angażu z dnia 10 maja 1982 r., który w sposób jednoznaczny określa datę początkową sezonu zimowego grzewczego (tj. od 15 października), a także wszelkie późniejsze dokumenty, w szczególności angażu i listy płac, nie ulegało wątpliwości, że od sezonu zimowego tj. od 15 października 1982 r. do 31 stycznia 1991 r. ubezpieczony pracował wyłącznie jako palacz. Dokumenty zawarte w aktach osobowych ubezpieczonego wskazują, że co najmniej od 16 października 1981 r. do 30 kwietnia 1982 r. i od 15 października 1982 r. do 31 stycznia 1995 r. wnioskodawca pracował wyłącznie jako palacz, w pełnym wymiarze czasu pracy. Wyjaśnienia skarżącego i zeznania świadków potwierdzają tę okoliczność dlatego też Sąd dał wiarę dowodom z tych dokumentów.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków i odwołującego co do charakteru jego pracy, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerść i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadcowie są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Świadcowie pracowali razem z odwołującym w spornych okresach, zatem posiadali wiedzę w przedmiocie charakteru jego zatrudnienia. W sposób przekonujący wskazali i opisali, że W. B. w okresie zatrudnienia w (...) w R. wykonywał obowiązki palacza w kotłowniach polegające na kompleksowej obsłudze kotłów wodnych i wodno – parowych służących do ogrzewania bloków mieszkalnych, hali i zakładu. Świadek S. B., oprócz tego że

pracował razem z ubezpieczonym, mieszkał naprzeciwko kotłowni i poza godzinami pracy również widział skarżącego wykonującego obowiązki palacza.

O tym, że ubezpieczony wykonywał w spornym okresie pracę w warunkach szczególnych jako palacz świadczyć może pośrednio również okoliczność ukończenia przez niego w 1981 r. kursu palaczy kotłów centralnego ogrzewania zorganizowanego przez Zakład (...) w S..

W. B. posiada ponad 25 letni staż ubezpieczeniowy, nie należy do OFE i na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 16 lat, 4 miesiące i 9 dni. W dniu złożenia wniosku o emeryturę miał skończone 60 lat. Spełnia zatem wszystkie przesłanki do nabycia prawa do tego świadczenia.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że nawet przy uwzględnieniu okresu od 16 października 1981 r. do 30 kwietnia 1982 r. (6 miesięcy i 16 dni) i od 1 września 1983 r. do 31 stycznia 1995 r. (11 lat i 5 miesięcy), ubezpieczony legitymowałby się stażem pracy w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w (...) w R. wynoszącym łącznie 11 lat, 11 miesięcy i 16 dni. Mając na względzie, że organ rentowy uznał skarżącemu okres 3 lat, 6 miesięcy i 6 dni pracy w warunkach szczególnych, łącznie wnioskodawca legitymowałby się okresem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym 15 lat, 5 miesięcy i 22 dni, a zatem nadal spełniałby wszystkie warunki do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego, w aktach osobowych i na zeznaniach ubezpieczonego oraz świadków, którym to Sąd nadał przymiot wiarygodności.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. Sąd zmienił decyzję organu rentowego i przyznał skarżącemu prawo do wcześniejszej emerytury od 1 lipca 2015 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek (art. 129 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z art. 98 K.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie organ rentowy jest stroną przegrywającą proces, a zatem winien on zwrócić ubezpieczonemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł, którego wysokość ustalono w oparciu o § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Tomasz Korzeń